

M. Simon Katalin

Gyí, lovam, lovacskám!

Gyerekkersek

Digikönyv Sorozat

www.digikonyv.hu

M. Simon Katalin

Gyí, lovam, lovacskám!

Megjelent a Digikönyv sorozat keretén belül 38 oldal terjedelemben

Kiadta a Napvilág Íróklub

ISBN 978-963-87713-3-9

TARTALOM

Előszó
Mondd, és add tovább!
Nyitány
Méhecske
Madarat hangjáról...
Május
A rét muzsikál
A virágok álma
Csermely
Ess, eső!
Gyí, lovam, lovacskám!
Tarka nyár
A hajnali tekergő
Anyácskám ringat
Jó napot kívánok!
Reggeli zsört
Csön-csön gyűrű
Dal az őszi
A falevél halála
Ősz
Jelentés az őszi
Kérdezgető
Pille, pille, szállj alá!
Hull a hó
Tél terefere
Itt van karácsony!
Örök karácsony
Tündöklő tél
Vidám tél
Búcsú a téltől
Az esztendő

Előszó

A kisgyerek zenei nevelését nem kezdhjük elég korán el.

Mondják, hogy az anyaméhben fejlődő kis élet is már képes felfogni a külvilág muzsikáját, ritmusát, és ez meghatározólag hat későbbi életére is.

Ritmus, mondom, az élet ritmusa. Enélkül nincs rend a világban.

Ritmus, amelynek lüktetése maga a zene, s amely ha hiányzik, maga az élet is odavan. Legalábbis az életnek olyan minősége, amelyben élni szeretünk, létezni akarunk.

Mert ha nincs tavasz, amely után a nyár, az ősz s aztán a tél következik, akkor vagy nagyon fázunk vagy gyengévé aszalódunk, de nem ismerjük a hóvirág üde báját, sem a szánkózás gyönyörűségét.

Tehát szegényebbek vagyunk, mint a négy évszak ritmusához szokott magunk.

És milyen lenne a világ körülöttünk, ha a gyermekkor helyébe egyenesen aggastyánokként lépnénk, átugorva az ifjú- és felnőttkort?

S mi lenne a földdel, ha nem világosság után borítaná be a sötétség, amely után természet-szerűleg kivirrad megint?

Tisztelnünk kell az élet ritmusát, mert az maga a rend. Maga a zene.

M. Simon Katalin könyve a négy évszak szabályos lüktetésére épül, aszerint csoportosítja gyermekverseit.

Olyan kötetet kap kézhez az olvasó, amelyet hasznosan forgathat minden kisgyerek, aki az anyanyelv és a zene varázsával most ismerkedik.

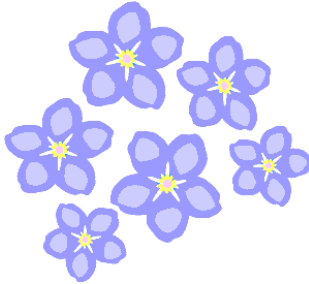
De nélkülözhetetlen "eszközévé" válhat minden nagymamának, aki kisunokájával szeretné megismertetni a lelkében még zsongó, de már szövegüket vesztett melódiákat. S a kollégáknak, akik Simon Katalinnal együtt tanítottak nemzedékeket, s akik még aktív pedagógusokként keresik a személyiségnevelés leghatásosabb formáit. Akik Kodály Zoltánnal vallják, hogy *„a zene lelki táplálék és semmi mással nem pótolható. Aki nem él vele: lelki vérszegénységben él és hal. Teljes lelki élet zene nélkül nincs.”*

Óvodákban, hétvégi vagy más, alkalmi szabadfoglalkozásokon, cserkészösszejöveteleken nélkülözhetetlen társunk lehet ez a csodálatos gyűjtemény, ha olyan szeretettel fogadjuk, ahogy azt a szerző összeállította.

Dancs Rózsa, Torontó

Mondd, és add tovább!

Mondd azt, hogy anyám,
Mondd azt, virág!
Mondd azt, hogy mező,
Tücsök, szarkaláb!
Mondjad, hogy álom,
Hajnal, ébredés,

Mondd bátran: felhő,
Villám, jégverés!
Mondd, mert a szó,
Ha szájról szájra jár,
Nem vész el soha,
Mondd, és add tovább!

Nyitány

Fényt szital az ég,
S míg riadt rügyecskék
A fák nedvét szívják,
Bogár botorkál józanul
Téltetemek közt,

Magát riszálva
Egy bolondos madár
Bizsergő ágra száll,
Pereg a fény, s a földnek ő
Nyitányt komponál!

Méhecske

Gyöngyharmatban megfürödtem,
Kelő napban sütkéreztem,
Szellő kapott szárnyára,
Letett virág szirmára.

A virágport gyűjtöttem,
Nektárral édesítettem,
Hogyha elkészül a mézem,
Jut majd neked is a télen!

Madarat hangjáról...

Kelep-kelep,
sarjad a fű már!
Gólyamadár kelepelve
a fészkére száll.

Csivít-csivít,
virít a tavasz!
Ha csicsergő fecskepáros
nálunk fészket rak!

Pity-patty! –
szól a pitypalatty.
Búza szála, dús kalásza
hús oltalmat ad!

Csitt-csatt! –
ő a csalogány.
Kert mélyében csitteg-csattog
a cseresznyefán.

Fiú-fiú! –
rikkant a rigó.
Ha szél játszik a lombokkal,
füttyörészni jó!

Kakukk-kakukk,
egyedül vagyok!
Fenyőágon várva párom,
én kakukkolok.

Május

Fény csorog a Föld ölébe,
Tarka-barka kötényébe.
Abban fürdik a mező,
A havasi legelő,
Onnan mer a rét virága,
Attól virít szép orcája.

A rét muzsikál

Nyár derekán, nap hevében,
Virágtenger közepében
Szól a muzsika.

Eláll a szél lélegzete,
Elhallgat a fülemüle,
Oly harmónia!

Dongó dongja,
Méhraj zsongja,
Darázs lágyan duruzsolja,
Tücsök cérnahangon cirpel,
A fűrj pitypalattyol szépen.

Virágszirmon lepke ámul,
Fűszálon a bogár bámul,
Szöcske táncot jár.
Verőfényes nyári délben,
Mindenkinek öröme,
A rét muzsikál.

A virágok álma

Szedek virágot
pirosat, fehérét,
lilát és sárgát,
égszínű kéket.

Szedek virágot,
harmattól gyöngyöset,
erdőn-mezőn nyílót,
virulót, ékeset.

Bokréta, bokréta,
halovány virágid
szirmaik hullatják
csendben mind egy szálig!

Nem szedek, nem szedek
mezei virágot,
nem kötök, nem kötök
díszes bokrétákat!

Minden szelíd vadvirágnak
teljesüljön vágya,
ékesedjen általa
földanyánk pártája!

Csermely

Zápor zuhog
nyakra, főre,
csacska csermely
fut előle.

Zeng az ég is,
és a balga
fejvesztve
rohan az aljba.

Ölbe kapja
a patak,
most már együtt
szaladnak
északról
a napos délre,
tenger ringó
bölcsőjébe.

Ess, eső!

Ess, eső szitából
A búza tövére,
Hogy legyen kenyérünk
Egész esztendőre!

Ess, eső rostából
Zsenge fű szálára,
Hízik majd a tehén,
Lesz tej a sajtárban!

Ess, eső dézsából
Kertek örömére,
Méz gyűl majd, aranyló,
Méhek bödönébe!

Gyí, lovam, lovacskám!

Hajnalban keltem,
A vásárba mentem,
Pej lovat vettem,
A hátára ültem.
Pejkóm ezt nem bánta,
Sörényét megrázta,
Vidáman nyerített,
S mint a szél röpített.
Keményen megültem,
Benne kedvem leltem,
Meg-megsarkantyúztam,

Szép szóval biztattam:
Gyí, lovam, lovacskám,
Vérbeli paripám,
Vigyél ki a rétre,
Aranyló mezőre,
Folyónak partjára,
Fűzfa árnyékába,
Erdőnek szélére,
A világ végére!

Hogyha elfáradtál,
Állj meg egy forrásnál,
Annak csobogása
Szomjadat eloltja,
Zöld fűnek zamatja
Erőd visszaadja.
Éjszaka csöndje,
Ha leszáll fölénkbe,
Betakarózunk majd
Sötét köpenyébe,
Én lehajtom fejem
Bársonyos mohára,
Te füvet ropogtatsz,
S vigyázunk egymásra.

Tarka nyár

Erdő, mező, vadvirág,
Dong-dana dongó,
Mézillatú tarka nyár,
Dong-dana dongó.

Göndör bárány tekereg,
Dong-dana dongó,
Kecskegida kesereg,
Dong-dana dongó.

Csikó ropja magában,
Dong-dana dongó,
Csengő szól a nyakában,
Dong-dana dongó.

Borjú áll a kapuban,
Dong-dana dongó,
Bög szelíden bújában,
Dong-dana dongó.

Malac visít kínjában,
Dong-dana dongó,
Nincs dara a vályúban,
Dong-dana dongó.

Csibe kapar, szemet vár,
Dong-dana dongó,
Pipe vízért kiabál,
Dong-dana dongó.

Erdő, mező vadvirág,
Dong-dana dongó,
Kár, hogy elmúlik a nyár,
Dong-dana dongó!

A hajnali tekergő

Hajnalra virradóra,
Az első kakasszóra
Felkelt a szellő,
Mókás, tekergő.

Kisurrant rejtekéből,
Fatorony szögletéből
És széjjel-szerte
A mezőt szelte.

Harmat hullott - reszketett,
Tövis szúrta - sziszegett,
Épp egy felhőt kergetett,
Mikor reggel lett.

A nap az égre gurult,
A fáradt éj búcsúzott,
Elszállt az álom
Egy holdsugáron.

A hajnali szellő,
Mókás tekergő,
Elült magában
A torony zugában.

Anyácskám ringat

Anyácskám ringat,
Aludj, gyermekem!
Simogat hangja,
Lágyan, melegen.
Közelg az álom,
Érzed bársonyát?
Ne félj az éjtől,
Szórja csillagát!
Anyácskám ringat,
Aludj, gyermekem!
Simogat hangja
Lágyan, melegen.

Jó napot kívánok!

Jó reggelt a Holdnak
És a csillagoknak,
Jó reggelt, jó reggelt
A fényesedő Napnak!

Jó legyen reggele
Erdőnek, mezőnek,
A fakadó rügynek,
Minden élőlénynek!

A jó reggel mindig
Jó nappá váljon,
Mindenki egymásnak
Jó napot kívánjon!

Ki együtt a Nappal
Dolgát jól végezte,
Méltó jutalmául
Legyen jó estéje!

Jó estét a Holdnak
És a csillagoknak,
Jó estét, jó estét,
A lenyugvó Napnak!

Reggeli zsört

Pöttömnyi fiúcska
Zsörtöl ágyában
Reggelre kelve,
Hogy fel nem kelne!

Hideg van, brrr! - fázom,
A vizet se állom,
Eltűnt a zoknim,
Öltözni oly kín!

Koppan az ablak,
S röpke sugallat
Madárka száll be,
Erdei féle.

Kismadár csacska
Fuvola hangja
Lágyan becézi,
Gondját elúzi.

A rosszkedv elhessen,
S a kismadár frissen
Indul, vidáman
Az óvodába.

Csön-csön gyűrű

Csön-csön gyűrű
karika,
Ellopta
a szarka...
Csillog-villog
aranya,
Felkacag
a napra!
Szarka viszi
csőrében,
Rejtené
a fűbe...
Perdül-pattan
a gyűrű,
Csirr-csörög
a szarka,
Ám az arany karikát
Egy napsugár
Felkapja!

Dal az ősziről

Szellő fújdogál,
Levél hulldogál,
Készül a madár,
Messzi földre száll.
Dombon kikerics,
Nyárnak híre sincs.
Csillog már a dér,
Nincs messze a tél!

A falevél halála

Zizzenő falevél
Sápadtan földet ér.
A szél ölébe kapja,
Gyöngéden ringatja.

Aztán táncra kelnek,
Szédülten keringnek.
Pirul a falevél,
Fülébe sűg a szél.

Ám a tánc véget ér,
Bohó az őszi szél...
Földre hull a levél,
Temetője a tél.

Ősz

Őszi szellő
Hancúrozik
A mezők fölött,
Pók a szálát
Fonogatja
Az ágak között.

Alma pottyán,
Szilva pattan,
Kopog a dió,
Szőlő érik,
Leve csordul,
Szüretelni jó!

Jelentés az őszeől

Ősz barangol a fák között sokszínű pompával,
Bágyadt a Nap, pihenne már gondjával bajával.
Az égiek se szállásolnak viharos felhőket,
A tornádók ideje lejárt, amióta ősz lett.

Kérdezgető

- Mikor lesz tavasz?
- Ha ugrál a patak.
- Mivel jön a nyár?
- Nap sugarán száll.
- Az ősz merre jár?
- Avaron kószál.
- Ha megjön a tél,
Mondd, miről mesél?
- Hóbaglyakról, jéghegyekről,
Hóbortos hóemberekről.

Pille, pille, szállj alá!

Pillék szállnak keringve,
Betakarnak fehérbe.
Csiklandozzák orromat,
Tüsszentek is nagyokat.
Pille, pille, szállj alá,
Lenn a búza sarja vár!
Melengessed dunnával,
Patyolat hóbundával,
Melengessed reggelig,
Barkát bontó tavaszig!

Hull a hó

Patyolat hópihe
Leng a szürkeségben,
Majd leszáll tétován
Meleg tenyerembe.
Egyszer csak megered,
Mintha álom lenne!
Hol az út? Merre fut?
Nincs már a házunk se!

Jobbra hó, balra hó,
Hótengerbe, lépek,
Ablakból a gyermekek
Hóembernek néznek.

Guruló hólabda
Csillogó hófényben,
Hahó! Hahó! Vidáman
Bodri fut előmbe.

Tél terefere

Szél jár-ke,
köd száll fel,
hó tere
szikrázik,
nap foga
ráfázik,
fagy foga
vicsorog,
tél tava
jeget fog,
fényed,
ha melenget,
hókedved
felenged!

Itt van karácsony!

Alma pincében,
Dió padláson,
Jó bor hordóban,
Itt a Karácsony!

Csengő csilingel,
Szán fut a havon,
Csillag világít,
Szép a Karácsony!

Nagyapó mesél
Betlehem fiáról,
Zeng hálaének,
Szent a Karácsony.

Örök karácsony

Örök vagy, Karácsony,
Mint a fenyők zöldje,
Tiszta, mint a szűz hó
Érintetlensége.

Te vagy a magban,
Szunnyadó csirában,
A foszló kalácsban,
Újbor illatában.

Élsz a hitünkben,
Lelkünk erejében,
Élsz a szeretetben,
A békességben.

Tündöklő tél

Csendes éjnek sötét leple
Csillagokkal ki hímezte?
Ki varrta a zsinórt rája
Ezüstből font selyemszállal?
Ablakomra fehér csipke
Jégvirágát ki lehelte?
Hát a fenyők hókucsmáját
És a mezők hóbundáját
Ki hozta el csengős szánon
Messzi Hetedhét országból?

Tél tündére, ki lett volna?
Szánját égi szarvas vonta,
Gyémánt szeme, s az agancsa
Hét országnak színaranya.
Hófelhők közt utat vágta,
Hópelyheket bőven szórtak
Hegyre, völgyre, a mezőre,
Elmerült a világ benne.
Majd az éjnek sötét leplét
Csillagokkal díszítették,
Szép ezüstös paszománya
Lett a csorgó Hold sugára.
És a bűvös égi fényben
Tündökölt a tél az éjben.

Vidám tél

Hócsizmában jár a tél,
Hóbundája földig ér,
A kucsmája hófehér,
Hóban fekszik, hóban kél.
Reggelije hófalat,
Vacsorája hó, ha kap!
Havat nassol, ha delel,
Ha szomjas, hóbort vedel.

Búcsú a téltől

Rongyos a tél hóbundája,
Rogyadozik a csizmája,
Szél a zsákját rángatja,
Vesztegelni nem hagyja.
Nyomában táncos csermelyek
Ezernyi lantot pengetnek,
S a sok tarka barka mind
A vándornak búcsút int.

Az esztendő

Január jégen fut,
Februárnak szele zúg.
Márciusban csermely csobban,
Április szeszélye lobban,
Május fényben tündököl,
Illatával elbűvöl,
Júniusban erő duzzad,
Július már kalászt ringat,
Augusztus megérett arra,
Hogy a nyár legjavát adja,
Szeptember, mint őszelő,
Bölcs termés-mérlegelő,
Október, hogy még kibírja
Édes szőlő levét issza,
November sápadt arcába
Esőt csap a szél futtába',
December fáradt kezével
Békét hint az alvó földre.

A kötet szerzője